

ська складова адміністративної діяльності виявляється в організації, координації, взаємодії її суб'єктів. Юрисдикційна складова проявляється в діяльності, пов'язаній із попередженням і протидією правопорушенням. При цьому повноваження суб'єктів адміністративної діяльності в умовах надзвичайного стану доцільно розділити на дві групи: основні (визначені загальним законодавством) і додаткові (визначені спеціальним законом, яким затверджується указ Президента України, яким вводиться надзвичайний стан). Серед сучасних проблем правового регулювання відносин у сфері адміністративної діяльності в умовах надзвичайного стану слід назвати нагальну потребу формування дієвих гарантій виконання уповноваженими органами державної виконавчої влади, органами місцевого самоврядування функцій, пов'язаних з організацією та забезпеченням громадської безпеки, охорони громадського порядку, а також гарантій відновлення конституційних прав і свобод громадян, прав і законних інтересів юридичних осіб. Вказане стосується насамперед формування місцевої міліції та вдосконалення підстав і порядку застосування заходів адміністративного примусу, у тому числі з адміністративною відповідальністю. Слід

вказати також про необхідність оновлення законодавчих приписів, якими регламентовано адміністративну відповідальність, розвиток законодавства в напрямі запровадження кримінальних проступків, що фактично означає криміналізацію окремих адміністративних деліктів, які є найбільш суспільно небезпечними. Нагальною є потреба врегулювання питань координації й взаємодії органів державної виконавчої влади на місцевому рівні та органів місцевого самоврядування з огляду на наявні проблеми дублювання повноважень і низький рівень керованості й контрольованості щодо процесів, які відбуваються в регіонах, особливо окупованих. Тому розробка теоретичної моделі адміністративної діяльності в умовах надзвичайного стану потребує глибокого наукового критичного опрацювання наявних концепцій з урахуванням сучасних реалій та необхідності формування чітких теоретико-правових положень, на основі яких можуть бути запропоновані зміни до законодавства. Щодо напрямів удосконалення чинного законодавства слід наголосити на його принциповому оновленні від законодавства про надзвичайний стан до унормування управлінської та юрисдикційної складових адміністративної діяльності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Адміністративна діяльність міліції : [підручник] / за заг. ред. О.М. Бандурки. – Х. : Вид-во нац. ун-ту внутр. справ, 2004. – 448 с.
2. Адміністративна діяльність органів внутрішніх справ. Загальна частина : [підручник] / за заг. ред. І.П. Голосніченка, Я.Ю. Кондрацька. – К. : Українська академія внутр. справ, 1995. – 177 с.
3. Адміністративна діяльність ОВС. Загальна частина : [підручник] / за заг. ред. О.П. Рябенко. – Х. : ХНУВС, 2009. – 256 с.
4. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
5. Про правовий режим надзвичайного стану : Закон України від 16.03.2000 р. № 1550-III // Відомості Верховної Ради України. – 2000. – № 23. – Ст. 176.

УДК 343.359.2:007 (477)

СКЛАД ТА ОСОБЛИВОСТІ ІНФОРМАЦІЙНИХ ПРАВОВІДНОСИН В ПОДАТКОВІЙ СФЕРІ

Шапка А.В.,

здобувач кафедри управління, адміністративного права, процесу та адміністративної діяльності

Національний університет державної податкової служби України

В сучасних умовах державотворення інформація посідає особливе в системі суспільних відносин. З урахуванням цього у роботі здійснюється дослідження інформаційних правовідносини в діяльності державних фіскальних органів, розглядається їх структура в контексті адміністративно-правового регулювання. Структуру інформаційних правовідносин у податковій сфері утворюють власні суб'єкти, об'єкти та зміст.

Ключові слова: інформаційні правовідносини, податкова інформація, суб'єкти, об'єкти, система прав та обов'язків, державні фіскальні органи.

Шапка А.В. / СОСТАВ И ОСОБЕННОСТИ ИНФОРМАЦИОННЫХ ПРАВООТНОШЕНИЙ В НАЛОГОВОЙ СФЕРЕ / Национальный университет ГНС Украины, Украина

В современных условиях развития государства информация занимает особое место в системе общественных отношений. С учетом этого в работе исследуются информационные правоотношения в деятельности государственных фискальных органов, рассматривается их структура в контексте административно-правового регулирования. Структура информационных правоотношений в налоговой сфере включает собственные субъекты, объекты и содержание.

Ключевые слова: информационные правоотношения, налоговая информация, субъекты, объекты, система прав и обязанностей, государственные фискальные органы.

Shapka A.V. / COMPOSITION AND LEGAL RELATIONS ESPECIALLY INFORMATION IN THE TAX AREA / National University of STS of Ukraine, Ukraine

In the current conditions of state building the information plays an important role in the development of society. Therefore, the spread of information relations in all spheres of life is an objective process that is also accompanied by intensive development of information technology and information networks. As a result there is a need in the relevant legal regulation of information relations. The category of information relations is relatively new in the national jurisprudence, therefore it is a subject of interest by academics and practitioners. The research is carried out in the legal information in the work of government fiscal authorities, their structure is considered in the context of administrative and legal regulation. The structure of legal information relations in the tax area produces its own subjects, objects and content. The content of this relationship is a system of rights and obligations of participants. The subjects are taxpayers, tax agents, the executive authorities, local governments, the National Bank of Ukraine, banks and other financial institutions, governments of other countries, international organizations and non-residents, regulatory authorities, that form a single state tax, state customs policy. The object is the tax information.

Information relations in the tax area is social relations that arise in the course of the assigned state fiscal authorities of tasks and functions, and in exercising taxpayers, state agencies, local governments the right to tax information.

The urgency of the issue of legal regulation of information relationships and defining the functions in the tax area is caused by the necessity of respecting the rights and legitimate interests of their members, which will increase the level of interaction between state fiscal authorities and taxpayers, effectiveness identify new illicit schemes in economic activities, identify ways of destruction.

The aim of the study is to determine the structure of legal information in the tax area of the state.

Key words: legal information, tax information, subjects, objects, system of rights and duties, government fiscal authorities.

В теперішніх умовах державотворення інформація посідає важливу роль у процесі розвитку суспільства. Тому поширення інформаційних відносин у всіх сферах життя є процесом об'єктивним, що супроводжується також інтенсивним розвитком інформаційних технологій та інформаційних мереж.

Як наслідок виникає необхідність у відповідному нормативно-правовому врегулюванні інформаційних відносин. Оскільки категорія інформаційних відносин є порівняно новою для вітчизняної правової науки, вона викликає інтерес з боку як науковців, так і практиків.

Актуальність розгляду питання правового врегулювання інформаційних правовідносин та визначення їх структури в податковій сфері обумовлюється необхідністю додержання прав і законних інтересів їх учасників, що сприятиме підвищенню рівня взаємодії між державними фіскальними органами та платниками податків, результативності виявлення нових незаконних схем у сфері господарської діяльності, визначення шляхів їх руйнування.

Мета статті полягає у визначенні складу інформаційних правовідносин у податковій сфері держави.

Дослідженням поняття інформації, інформаційних відносин займалися такі учені, як І. В. Арістова, Р. А. Калюжний, В. А. Копилов, С. П. Кулицький, О. В. Соснін, В. С. Цимбалюк, М. Я. Швець, та інші; розглядали інформаційні відносини у сфері оподаткування В. С. Безрученко, М. В. Гринюк, М. М. Касьяненко, Н. В. Коваль, Н. А. Литвин, Д. О. Мороз, А. М. Новицький, С. М. Попова, О. М. Розум, П. В. Цимбал та інші. Деякі аспекти правового регулювання доступу до інформації вивчали А. І. Марущак, Є. Д. Скулиш. У працях Е. С. Дмитренко звертається увага на деякі проблеми реалізації права на податкову інформацію та роль органів доходів і зборів у забезпеченні інформаційної безпеки.

Питання інформаційних правовідносин, інформаційних прав та обов'язків різних суб'єктів з точки зору теорії права розкриваються у працях таких науковців, як І. Л. Бачило, В. М. Брижко, О. С. Денисова, Р. А. Калюжний, В. А. Копилов, Т. А. Костецька, О. В. Кохановська, Л. В. Кузенко, О. В. Логінов, В. М. Лопатин, А. І. Марущак, О. В. Нестеренко, Є. В. Петров, О. В. Соснін, В. С. Цимбалюк, М. Я. Швець, М. А. Федотов та інші. На питаннях державної інформаційної політики, захисту інформаційних ресурсів акцентували свою увагу І. В. Арістова, Б. А. Кормич, О. В. Олійник та інші.

Так, у процесі здійснення професійної діяльності податківцями використовуються різні види інформації, але передусім провідну роль відіграє податкова інформація.

Інформацією згідно законодавства [1] визнаються будь-які відомості та/або дані, які можуть бути збережені на матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді.

Науковці з урахуванням специфіки діяльності державних фіскальних органів визначають податкову інформацію як сукупність відомостей і даних щодо обчислення та сплати податків і зборів, що створені, надані, зібрані, одержані, збережені, накопичені, оброблені, передані, використані, поширені, оприлюднені на матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді, які підлягають аналізу, охороні та захисту [2, с. 42].

Поняття «податкової інформації» у Податковому кодексі України використовується у значенні, встановленому Законом України «Про інформацію» [1], та визначається як сукупність відомостей і даних, що створені або отримані суб'єктами інформаційних відносин у процесі поточної діяльності і необхідні для реалізації покладених на контролюючі органи завдань і функцій.

На думку фахівців у сфері інформаційного права, основними елементами інформаційних правовідносин є: суб'єкти, що вступають у правовідносини при здійсненні інформаційних процесів; поведінка (дії, бездіяльність)

суб'єктів при здійсненні ними інформаційних правовідносин (наприклад, придбання виключних прав, передача майнових прав, купівля-продаж інформаційних об'єктів, тиражування і поширення інформаційних об'єктів та інші аналогічні дії); об'єкти, у зв'язку з якими суб'єкти вступають в інформаційні правовідносини (далі – об'єкти правовідносин). Прикладами об'єктів інформаційних правовідносин (інформаційних об'єктів) є: документована інформація, інформаційні продукти й послуги; виключні права; елементи інформаційної безпеки (інформаційні права і свободи особи, стан захищеності особистості, захищеність інформації, інформаційні ресурсів, інформаційних продуктів тощо); інформаційні технології та засоби їхнього забезпечення (у тому числі програми для ЕОМ), інші об'єкти в інформаційній сфері; права, обов'язки і відповідальність суб'єктів правовідносин при здійсненні інформаційних процесів. Також виділяють основні групи суб'єктів інформаційних відносин: виробники чи творці інформації, у тому числі автори; власники інформації (інформаційних об'єктів); споживачі інформації [3, с. 50].

Суб'єктами інформаційних відносин законодавець у ст. 4 Закону України «Про інформацію» визнає фізичних та юридичних осіб, об'єднання громадян, суб'єктом владних повноважень. Об'єктом визнається інформація.

Так, у своєму дисертаційному дослідженні Шпенюк Д. Ю. відзначає, що сторонами інформаційних правовідносин виступають суб'єкти інформаційного права, тобто носії передбачених інформаційно-правовими нормами прав і обов'язків, котрі здатні ці права реалізовувати, а покладені обов'язки – виконувати. Суб'єкти інформаційних правовідносин можуть бути як індивідуальними, так і колективними. Індивідуальними суб'єктами визнаються фізичні особи: громадяни України, іноземні громадяни, особи без громадянства. Колективними суб'єктами інформаційно-правових відносин виступають юридичні особи: органи державної влади, органи місцевого самоврядування, об'єднання громадян, засоби масової інформації, провайдери інформаційних автоматизованих мереж, господарюючі суб'єкти, що займаються електронною комерцією, статистичні установи, архівні установи, бібліотеки та інші структури різних форм власності [4, с. 13].

Концепція об'єкта правовідносин допускає існування множини об'єктів: 1) інформація; 2) матеріальні блага, інформаційні системи, інформаційні ресурси, бази даних, засоби забезпечення автоматизованих інформаційних систем та їх технологій, засоби обчислювальної техніки і зв'язку; 3) нематеріальні особисті блага (таємниця приватного життя, особиста і сімейна таємниця, честь, гідність, ділова репутація); 4) поведінка та дії суб'єктів інформаційних правовідносин [4, с. 13].

Шевчук О. М. виокремлює особливі інформаційні відносини, безпосереднім об'єктом яких є інформація в електронно-цифровій формі. Основним предметом правового регулювання цих відносин виступають соціальні (суспільні) відносини, які виникають у процесі створення, перетворення і споживання інформації на базі застосування автоматизованих інформаційних технологій. Вони становлять особливий різновид інформаційних відносин, які називають інформаційно-комп'ютерними, а зазначену діяльність відносять до сфери комп'ютерної інформації. Їхня специфіка зумовлена особливостями самої природи інформації на машинних носіях і безпосередній технології її обробки. Впровадження інформаційних технологій супроводжують такі суспільні відносини, які виникають при забезпеченні конституційних прав на інформацію, що забезпечуються за допомогою автоматизованих інформаційних технологій; розробці, впровадженні та експлуатації комп'ютерних систем і мереж, а також телекомунікаційних мереж; створенні, поширенні, передачі, купівлі-продажу програмного забезпечення для електронно-обчислювальних машин та інших засобів забезпечен-

ня автоматизованих інформаційних систем; формуванні й використанні інформаційних ресурсів, що включають електронні бази даних; установленні й дотриманні режиму доступу до комп'ютерної інформації і проведенні інших заходів інформаційної безпеки; міжнародному обміні комп'ютерною інформацією [5, с. 15].

Структуру інформаційних правовідносин у податковій сфері утворюють власні суб'єкти, об'єкти та зміст. Суб'єктами є платники податків, податкові агенти, органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, Національний банк України, банки, інші фінансові установи, органи влади інших держав, міжнародних організацій або нерезидентів, органи, що забезпечують формування єдиної державної податкової, державної митної політики. Об'єктом виступає податкова інформація [1]. Перелік податкової інформації визначається у ст. 72 Податкового Кодексу України [6]. Вона безоплатно надається державним фіскальним органам періодично або на окремих письмових запит цих органів у відповідні терміни.

Науковці відзначають, що змістом інформаційних правовідносин є досить складна конструкція із суб'єктивних юридичних прав та обов'язків. Суб'єктивне юридичне право означає вид та міру можливої поведінки суб'єкта права, встановленої юридичними нормами для задоволення його інтересів в інформаційній сфері. При цьому законодавство України передбачає досить широкий діапазон інформаційних прав фізичних та юридичних осіб, в основу яких покладено норми Загальної декларації прав людини та Конституції України про право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію. Юридичний обов'язок означає вид та міру необхідної поведінки суб'єкта права, встановленого юридичними нормами для задоволення інтересів уповноваженої особи в інформаційній сфері [7, с. 11].

Змістом інформаційних правовідносин, що виникають в податковій сфері, є система прав та обов'язків учасників.

Законом України «Про інформацію» забезпечується охорона права на інформацію. Держава гарантує всім суб'єктам інформаційних відносин рівні права і можливості доступу до інформації [1]. Кожна особа має право: знати у період збирання інформації, але до початку її використання, які відомості про неї та з якою метою збираються, як, ким і з якою метою вони використовуються, передаються чи поширюються, крім випадків, встановлених законом; доступу до інформації про неї, яка збирається та зберігається; вимагати виправлення неточної, неповної, застарілої інформації про себе, знищення інформації про себе, збирання, використання чи зберігання якої здійснюється з порушенням вимог закону; на ознайомлення за рішенням суду з інформацією про інших осіб, якщо це необхідно для реалізації та захисту прав та законних інтересів; на відшкодування шкоди у разі розкриття інформації про цю особу з порушенням вимог, визначених законом [8].

Згідно ст. 17 Податкового Кодексу основними правами платників податків є: можливість безоплатно отримувати в контролюючих органах, у тому числі і через мережу Інтернет, інформацію про податки та збори і нормативно-правові акти, що їх регулюють, порядок обліку та сплати податків та зборів, права та обов'язки платників податків, повноваження контролюючих органів та їх посадових осіб щодо здійснення податкового контролю; на нерозголошення контролюючим органом (посадовими особами) відомостей про такого платника без його письмової згоди та відомостей, що становлять конфіденційну інформацію, державну, комерційну чи банківську таємницю та стали відомі під час виконання посадовими особами службових обов'язків, крім випадків, коли це прямо передбачено законами; інші інформаційні права.

Так, відповідно до п. 16.1.7. ст. 16 Податкового Кодексу України обов'язком платників податків є необхідність подавати контролюючим органам інформацію в порядку, у

строки та в обсягах, встановлених податковим законодавством. Платники податків та інші суб'єкти інформаційних відносин відповідно до п. 73.3 ст. 73 Податкового Кодексу України зобов'язані подавати інформацію, визначену у запиті контролюючого органу, та її документальне підтвердження протягом одного місяця з дня, що настає за днем надходження запиту.

До прав контролюючих органів під час реалізації своїх функцій згідно ст. 20 Податкового Кодексу України належать: безоплатне отримання від платників податків інформації, довідок, копій документів про фінансово-господарську діяльність, отримувані доходи, їх видатки та іншої інформації, пов'язаної з обчисленням та сплатою податків, дотриманням вимог іншого законодавства, здійснення контролю, який покладено на податкові та митні органи; надання інформації з Державного реєстру фізичних осіб – платників податків іншим органам державної влади та органам фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування відповідно до закону. Також, для отримання податкової інформації контролюючі органи мають право проводити зустрічні зв'язки суб'єктів господарювання щодо платника податків.

Основними обов'язками посадових осіб контролюючих органів в забезпеченні прав на інформацію згідно ст. 21 Податкового Кодексу України є: недопущення розголошення інформації з обмеженим доступом, що одержується, використовується, зберігається під час реалізації функцій, покладених на контролюючі органи; надання органам державної влади та органам місцевого самоврядування на їх письмовий запит відкритої податкової інформації в порядку, встановленому законом.

Отже, на основі проведеного аналізу можна виділити такі особливості інформаційних правовідносин у податковій сфері:

1) однією зі сторін обов'язково є державні фіскальні органи;

2) інформаційно-правові відносини виникають у повсякденній практичній реалізації завдань і функцій контролюючими органами в процесі реалізації податкової та митної політики, тобто вони мають односторонній державно-владний характер, адже державні фіскальні органи як суб'єкт управління здійснюють свідомий, цілеспрямований вплив на фізичних та юридичних осіб, державні органи як на об'єкти управління у формі і методах, визначених податковим та інформаційним законодавством, використовуючи при цьому методи переконання і примусу для вирішення повсякденних завдань;

3) інформаційно-правові відносини забезпечують захист прав осіб на інформацію. Так, в пп. 17.1.1. Податкового Кодексу України встановлюється право платників податків на отримання інформації;

4) одна зі сторін має право вимагати від іншої такої поведінки, яка передбачена інформаційно-правовою нормою. Так, відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації» запитувач інформації (фізичні особи, юридичні особи, об'єднання громадян без статусу юридичної особи) має право звернутися до розпорядника інформації із запитом на інформацію незалежно від того, стосується ця інформація його особисто чи ні, без пояснення причини подання запиту. У зв'язку з цим на державні фіскальні органи покладається обов'язок надати відповідь на запит інформації не пізніше 5 робочих днів з дня отримання запиту;

5) інформаційно-правові відносини можуть виникати за ініціативою будь-якого суб'єкта досліджуваних відносин, але згода іншої сторони не є обов'язковою умовою для їх виникнення;

6) порушення однією зі сторін своїх обов'язків зумовлює її відповідальність не перед іншою стороною, а перед державою в особі її компетентних органів. У разі порушення настає адміністративна відповідальність.

ЛІТЕРАТУРА

1. Про інформацію : Закон України від 02 жовтня 1992 року № 2657-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 48. – Ст. 650.
2. Дмитренко Е. С. Повноваження органів державної податкової служби у сфері забезпечення інформаційної безпеки : проблеми реалізації / Е. С. Дмитренко // Інформаційна безпека людини, суспільства, держави : наук. журнал. – 2012 – № 1 (8). – С. 41–46.
3. Бачило І. Л. Информационное право / И. Л. Бачило, В. Н. Лопатин, М. А. Федотов. – М. : 2001. – 789 с.
4. Шпенюв Д. Ю. Інформаційні правовідносини : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук за спец. : 12.00.07 «адміністративне право і процес ; фінансове право ; інформаційне право» / Д. Ю. Шпенюв. – Київ, 2012. – 19 с.
5. Шевчук О. М. Адміністративно-правове регулювання у сфері забезпечення інформаційної безпеки : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук за спец. : 12.00.07 «адміністративне право і процес ; фінансове право ; інформаційне право» / О. М. Шевчук. – Запоріжжя, 2011. – 23 с.
6. Податковий кодекс України : Закон України від 02 грудня 2010 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.rada.gov.ua.
7. Лопатин С. І. Адміністративно-правові відносини у сфері забезпечення права громадян на інформацію : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук за спец. : 12.00.07 «адміністративне право і процес ; фінансове право ; інформаційне право» / С. І. Лопатин. – Київ, 2010. – 22 с.
8. Про доступ до публічної інформації : Закон України від 13 січня 2011 року № 2939-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 32. – Ст. 314.

УДК 34.347.73

ПУБЛІЧНІСТЬ ЯК ОЗНАКА РОЗМЕЖУВАННЯ ФІНАНСОВО-ПРАВОВОГО КОНТРОЛЮ ТА ПРИВАТНОГО ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ

Ямненко Т.М.,
к.ю.н., доцент кафедри цивільного права і процесу
Національний авіаційний університет

У статті розглядаються питання існування в умовах сьогодення публічного й приватного фінансового контролю з огляду на широкий спектр, який охоплюють фінансові відносини, та зроблено акцент на паралельному існуванні й об'єктивному характері їх здійснення. Розглянуто їх співвідношення в умовах сучасних фінансових відносин та визначено основні критерії їх розмежування, що включають законодавче регулювання, повноваження органів контролю та його обов'язковість. При цьому основним критерієм розмежування публічного та приватного контролю виступає публічність як ключова категорія фінансового права. А в межах публічного фінансового контролю виділяють такі складові, як державний і недержавний фінансовий контроль, що, базуючись на спільній публічно-правовій основі, має власні критерії розмежування.

Ключові слова: фінансовий контроль, публічний фінансовий контроль, державний фінансовий контроль, недержавний фінансовий контроль, приватний фінансовий контроль.

Ямненко Т.М. / ПУБЛИЧНОСТЬ КАК ПРИЗНАК РАЗГРАНИЧЕНИЯ ФИНАНСОВО-ПРАВОВОГО КОНТРОЛЯ И ЧАСТНОГО ФИНАНСОВОГО КОНТРОЛЯ / Национальный авиационный университет, Украина

В статье рассматриваются вопросы существования публичного и частного финансового контроля в нынешних условиях, учитывая широкий спектр, который охватывают финансовые отношения, и сделан акцент на их параллельном существовании и объективном характере осуществления. Рассмотрено их соотношение в условиях современных финансовых отношений и определены основные критерии их разграничения, которые включают законодательную регуляцию, полномочия органов контроля и их обязательность. При этом основным критерием разграничения публичного и частного контроля выступает публичность как ключевая категория финансового права. А в пределах публичного финансового контроля выделяют такие составляющие, как государственный и негосударственный финансовый контроль, что, базируясь на общей публично-правовой основе, имеет собственные критерии разграничения.

Ключевые слова: финансовый контроль, публичный финансовый контроль, государственный финансовый контроль, негосударственный финансовый контроль, частный финансовый контроль.

Yamnenko T.M. / THE PUBLICITY AS SIGN DIFFERENTIATING OF FINANCIALLY LEGAL CONTROL FROM PRIVATE FINANCIAL CONTROL / National Aviation University, Ukraine

In the article the questions of existence are examined in the conditions of taking into account a wide spectrum, which is engulfed by financial relations, public and private financial control and an accent is done on their parallel existence and objective character of realization. Their correlation is considered in the conditions of modern financial relations and certainly basic criteria differentiating between itself, which include the legislative adjusting, plenary powers of control organs and their obligatoriness.

As a results research a conclusion is done in relation to that public character is incident to all financially legal relations and foresees transference of character of category of "publicity" on financial control, which shows up in establishment of limits of realization of public financially control activity on the basis of the legislative adjusting of those or other financial relations, which as a result gain character legal relationships. Thus, financial relations, which do not belong to the category of legal relationships can not be the article of public financial control, but show by itself private (not public control), which is carried out the organs unauthorized a legislation and not in accordance with the orders of current financial legislation.

In parallel with indicated, attention is concentrated on that exists the proper distributing within the limits of financial control, which is foresee the presence of types of control, based on belonging to realization of government control activity. In obedience to the last financial control is divided into state and non-state financial control. And state financial control is carried out exactly on implementation of the proper legislative orders, related above all things to motion of state financial resources, and non-state – called to carry out control after non-state financial resources, in relation to control of which there are the proper legislative requirements or in relation to control of which there are the proper legislative requirements or which is carried out on initiative of representative in obedience to the current legislation of organs (organizations).

Taking into account the got results established, that the publicity as key category of financial right comes forward the basic criterion of differentiating of public and private control. And within the limits of public financial control select such constituents as state and non-state financial control, that being based on general the own criteria of differentiating are in public had legal framework.

Key words: financial control, public financial control, state financial control, non-state financial control, private financial control.